

[Holger Kristiansen.]

han udnævntes til Amtmand, hedder det om § 21 — en Passus, jeg med Formandens Tilladelse vil tillade mig at læse —:

„De i Beværterloven saa fremtrædende Bestræbelser for at indskrænke Antallet af Beværtninger med Ret til Udsækning af stærke Drikke vilde til en vis Grad blive betydningsløse, hvis der ved Meddelelse af Bevilling efter § 21 ikke tages lignende Hensyn.“

Se, det er den uheldede, sagkyndige Iagt-tager og Vejleder, der paa Ministeriets Vegne siger saaledes. Deri er Lovens Mening klart udtrykt, og derfor bør det ogsaa siges, at hvor Administrationen, hvad enten det er Centraladministrationen, Regeringen eller det er de kommunale Raad ude omkring i Landet, har med Bevillingsspørgsmaal at gøre, bør den, hvis den vil handle i denne Lovs Aand og i Overensstemmelse med dens Formaal, handle i Overensstemmelse med de Bemærkninger, som Hr. Schlichtkrull her har fremsat.

Revisionen af Beværterloven af 1924 betyder en videre Udvikling af Principperne i den første Ædruelighedslov, en Udvikling, som yderligere knæsætter det folkelige Selvstyre paa det Omraade, bort fra Afgørelser af Centraladministrationen over til Afgørelser ude i de Omraader, hvor Virksomheden foregaar, hvor Skaden sker og Følgerne kendes. Afgørelser og Ansvar, der altid bør følges ad, lægges ud dels til de stedlige Myndigheder og dels direkte til Befolkningen.

Det er min Opfattelse, at havde Verdenskrigen ikke sinket Udvikling paa dette som paa saa mange Omraader, var denne Revision af Beværterloven sikkert blevet gennemført for længe siden, og det her foreliggende Forslag havde da formentlig været ophøjet til Lov nogenlunde i den Skikkelse, hvori det nu fremtræder.

I 1924 befæstedes det lokale Veto i Bevillingssager, et nyt Princip i Lovgivningen, men ikke i Praksis. I Tiden fra 1907, da den første Kommuneafstemning fandt Sted, og indtil nu er der afholdt over 600 Kommuneafstemninger om Krobevillinger. Ja, det er Udviklingens Gang. Først rejses Kravet ude i Folket, dernæst praktiseres det paa Omraader, hvor det er muligt, saa Forhandling paa Rigsdagen og endelig Lovfæstelse.

Tiden er nu inde til det næste Fremstød, og dette vil ske ved Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag. Det har, det er min Overbevisning i hvert Fald, i høj Grad Befolkningens Øre. Jeg vilde ønske, jeg kunde føje til, at det ogsaa i høj Grad havde

Tingets Øre, men den Tilføjelse tør jeg desværre ikke gøre.

Dette Forslag er ikke forud for sin Tid, det er kun en Lovfæstelse af Tanker, som længe har levet i store Dele af Befolkningens Sind. Tiden er nu inde til Gennemførelse af disse Tanker, og at Folket vil tage mod Loven, nærer jeg ingen Tvivl om. Oplysningen i Folket om Alkoholens Virkninger økonomisk, socialt, moralsk og sundhedsmæssig maa nødvendigvis støttes og underbygges ved forstandige Lovgivningsforanstaltninger. Naar vi kender Følgerne af overdrevent Spiritusforbrug, er den logiske Slutning den, at vi bør træffe forebyggende Foranstaltninger. Det er fortræffeligt at rykke ud med Ambulancen og have alle mulige Redningsmidler og Hjelpegrejer i Orden og til Raadighed, naar Ulykkerne sker, men det er dog langt bedre at forebygge, hvor det kan ske.

Det ærede Medlem Hr. Fuglsang talte noget om den nye Straffelov i Forbindelse med denne Sag. Jeg vil sige: Tag Spiritusen bort, og Hjelpeforanstaltninger og Straffebestemmelser bliver overflødige. Det kan naturligvis være nødvendigt at gribe til haarde Straffe, hvor der sker Overlast i Fuldskab, men det er dog langt bedre og mere konsekvent at fjerne Aarsagen.

Dette Forslags Hensigt er ikke at sætte irriterende Skranker for Privatlivet, men at værne Ungdommen ved at gøre Adgangen til Alkoholnydelse saa vanskelig som muligt. Og kan vi ikke komme saa langt, som mange kunde ønske, helt at fjerne de stærke Drikke som Nydelsesmiddel, fordi en Reform nu en Gang ikke med Nytte kan gennemføres, saa længe Folket ikke i tilstrækkeligt Tal vil vedtage den, ja, saa giv da i det mindste Folket Adgang til selv at træffe Afgørelse i disse Sager, hvorved Folket tillige faar det fulde Ansvar.

Erfaringen har lært, at Viden om Alkoholens Virkninger ikke er tilstrækkelig til at holde Nydelsen indenfor rimelige Grænser; vi staar her overfor en Ting, som Folket ikke kan omgaas i fuld Frihed uden i mangfoldige Tilfælde at gaa for vidt, og derfor er det Samfundets Ret at sætte Grænser for en Ting, der har bragt saa mange i Ulykke. Kravet herom er for mig først og fremmest et socialt Spørgsmaal og maa ses ud fra dette Synspunkt.

Men erkendes dette, kan det ikke afvises med Paastand om Indgreb i Menneskers personlige Frihed. Den personlige Frihed er i intet velordnet Samfund absolut. Den maa vige for det almene. Hensynet til den personlige Frihed, hvad angaar Adgang til